AD CORONAM MEDICAM IN REGIO PARMENSI ARCHIGYMNASIO A DOMINO ANTONIO COCCHIO PLACENTINO RELATAM

ORATIO

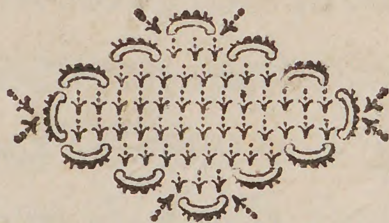
MICHAELIS GIRARDI

MEDICI R. PRINCIPIS HONORARII

ATQUE

IN EODEM ARCHIGYMNASIO HISTORIAE NATURALIS ET ANATOMES PROFESSORIS PRIMARII

ETC.

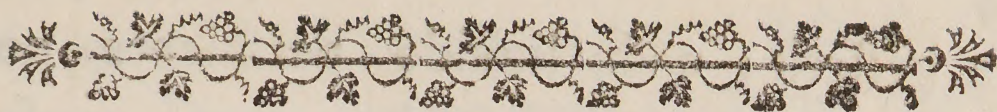

PARMAE

EX REGIO TYPOGRAPHEO

CIↃ. IↃCC. LXXVII.

INter ceteros laudatiſſimos Romanorum mores non exigua, atque adeo maxima celebrandus commendatione videtur ille, quo militem ſpectatae virtutis ad ſe in honoratiorem locum receptum, tota concione inſpectante, audienteque, laudare, & ad imitandum aliis proponere conſueverant. Hoc mihi erga Candidatum hunc noſtrum ANTONIUM COCCHIUM faciendum in praeſentia video, qui illud in Medica provincia noſtra ſcientiae ſpecimen jam modo dedit, cujus cauſa tota Concione probante, Laureae inſignibus docendi facultate tradita ornatus eſt. Audiſtis ipſi vos (quos enim locupletiores teſtes appellem?) quam promte, quam apte, quam naviter, quam ſtrenue in praeſenti certamine ſe

ſe geſſerit; unde liquido perſpicere potuiſtis, quantum in hac arte profecerit, in qua magiſtrum ipſi vos illum judicio veſtro renunciaſtis. Hic mihi latiſſimum aperiri campum video ad diſcurrendum in praedicando ejus ingenio, in exponenda induſtria, ſedulitate, ſeriaque commentatione, quibus adminiculis ad eam laudem pervenit, quam ipſi vos in eum jam contuliſtis: niſi quod ita natura facti ſunt homines, ut qui laudibus digniores ſunt, ii laudes ſuas audire magis averſentur; unde antiquiſſima illa extitit conſuetudo in conſequentem omnem aetatem propagata, ut non ſolum ab audiendis propriis, ſed etiam a tribuendis alteri laudibus vulgo abhorrerent. Nam & ex Plutarcho (*a*), & ex Euripide (*b*), & ex Ariſtaeneto (*c*) comperimus non fa-

(a) *In* Sympoſiis *lib. V. cap. VII.*
(b) *In* Rheſo.
(c) *In* Epiſt. *lib. I. Epiſt. I.*

cile Graecos laudare consuevisse, & id si quando facerent, prius Adrasteae, quam Deam superborum ultricem credebant, pacem invocabant, aut formulas quasdam ad avertendum, ut inepte, vel potius superstitiose rebantur, fascinum enuntiandis laudibus praemittebant. Quid Romani? Ut militaris virtutis, ac litterarum, ita & superstitionis Graecorum heredes, aliquem laudaturi, ut Graeci ἀβασκάντως, ita ipsi *praefiscine* dicebant; cujus rei testes Plautum (a), Titinnium Poëtam (b), Charisium (c) eruditosque innumeros missos facio, ne vos longo sermone morer. Ego vero praejudicatis hisce veterum, & nostratium quoque opinionibus, unde apparet pro malo omine laudationes haberi, minime adhaerens, praesertim cum munus hoc

---

(a) *In* Asinaria *act. II. sc. ult.*, *&* *in* Rudente *act. II. sc. II.*

(b) *In* Setina.

(c) *In* Institutionibus *lib. IV.*

& laudato & laudanti moleſtum eſſe ſentiam, Orationem meam ad illa potius convertam, quibus ad hunc honoris apicem viam ſibi COCCHIUS ſtudioſiſſimus adoleſcens communivit.

Is itaque non ſolum memor Gentis ſuae, cujus honeſtate, & egregia fama excitatus ita ſe geſſit apud omnes, ut cujuſque benevolentiam, & gratiam ſibi conciliarit, ſed memor etiam Patriae, cujus ex Lyceo vigente optima per Profeſſores optimos diſciplina, tamquam ex equo Trojano lectiſſimi, cultiſſimique juvenes prodeunt, cujus rei in hac ipſa clariſſima arena nonnulli eximia ſpecimina dederunt, COCCHIUS inquam, Placentinus ſe totum dedit in Patria ſtudiis bonarum artium, ac laudabilium diſciplinarum, ut primis annis in humanioribus litteris, poëticis, oratoriiſque colendis ſcholae ſuae primores aemulatus ſit; tum in philoſophico curriculo non tardos opperiens praecedentibus ſemper inſtiterit, quemadmodum haud leve argumen-

tum eſt illud matheſeos ſpecimen quod Placentiae ſummo cum omnium plauſu publice praebuit, quod quanti faciendum fuerit, ſapientiſſimus Praeſes noſter Joseph Camuti, Auguſtorum Parmenſium Principum Archiater, & Chymiae Profeſſor praeſtantiſſimus, dijudicare poteſt, cui dicatum ſacrumque voluit Candidatus noſter; tandem apud Medicos profeſſus nomen Praeceptorum ſuorum gloriae reſponderit. Neque exiguam laudem Cocchio tribuere mihi videor, cum Praeceptorum ſuorum gloriae eum reſpondiſſe pronuntio qui Placentiae in Arte Medica praeſtant. Cui enim ignotum eſt quanta Illuſtr. Viri Joannis Dominici Pesatorii Medicinae Profeſſoris praeſtantiſſimi in doctrina medica excellentia ſit? De Medica doctrina loquor, ne ceteras egregias clariſſimi hominis dotes commemorando ſaltem extra chorum, ſed in arte Medica ejus praeſtantia tanta eſt, tamque in oculis hominum poſita, ut inutile opus & ſupervacaneum aggredi

videar manifeſta probando. Haec diſcendi cupiditate adoleſcenti inflammato fuerunt ad finem propoſitum conſequendum adjumenta maxima, quis non videt? Ea tamen proficere cupienti cuique communia. Illa vero Candidato noſtro peculiaria, quae accepta refert praeclariſſimo Viro CHRISTOPHORO Parenti ſuo optimo, qui tanto cum plauſu, famaque Medicinam facit Placentiae, ut nomen non intra Placentiae fines contineatur. Hic anceps haereo, utrum magis Parentis praeſtantiam admirer, an filio fortunam gratuler, qui talem habuit adjutorem, ac parum abest quin dicam ſtudiorum ſocium. Enim vero ſi uſpiam, hic locum habet illud Horatii (*a*) *dos eſt magna Parentum virtus*. Quanti eſt illud habere domi, quem conſulas ad intelligendum ſi quid in rerum tuarum commentatione implicatius offendas? Quanti illud praeſentem habere, qui artem egregie facti-

(a) *Od.* 24. *lib.* 3.

tet, cujus rationem, viam, methodum ſervatam agnoſcas? Quanti ex Parentis ore egregia illa haurire praecepta, quae ad ſcientiam artemque aſſequendam iter quamfacillime ſternant? Quanti audire quotidie ex eventibus (varii ſunt enim in praxi) theoreticas praeceptiones per otium, & aliud agendo explicantem? De progreſſu Adoleſcentis ad artis ſuae laudem hoc peculiari praeſidio tendentis dici poteſt, quod de nobiliſſimi juvenis fama dixit idem Horatius (*a*): *Creſcit occulto velut arbor aevo*.

En commoſtratum ad Medicam laudem iter quod Candidatus meus COCCHIUS tenuit, cuique fideliter conſtanterque inſiſtens, eam doctrinae ſupellectilem abunde ſibi adſcivit, quam non jam totam, ſed levi ex parte pro ratione temporis, & ex praeſcripto, modo publice explicavit; ita tamen ut cognoſcere liceat ex ungue leonem. Nimirum ipſum

(a) *Od. 12. lib. 1.*

COCCHIUM nomen inter Medicos gloriose resonat, & jampridem per totam Italiam, & ultra, tanti nominis fama pervagata est, quam permansuram in posterum Candidati nostri portendit indoles.

Satis videor perfunctus praesenti officio, si vobis, Auditores ornatissimi, esset satis Candidatorum doctrinae mentionem in aures infundi. Vos autem in hujusmodi Adolescentibus, pro vestra religione, morum probitatem spectare soletis, eamque, si qua est, & quanta est commemorari desideratis. Quam vero probitatem morum ab eo Adolescente expectare potestis, qui in ea familia altus educatusque est, in qua viguit vigetque singularis vitae integritas? Optima primum puerilis disciplina ab optimis Parentibus hausta, exculta deinde per idoneos divinae vineae Cultores, quae, bone Deus! incrementa fecit sanctissimis propositis exemplis, & domesticis documentis? Inter quae praecipuum locum tenent, quae contemplari Candidatus noster, &

accipere potuit ab Avi fratre JOANNE BAPTISTA adhuc vivente (atque utinam ad Gentis ſuae decus, gaudiumque diu vivat!) Canonico praeclariſſimo Examinatore Synodali antiquiſſimo, ac S. Salvatoris Placentiae Priore, ſene veneratione digniſſimo, Sacerdote religioſiſſimo. Verum eximium noſtrum ex longaeva amabilis ſenis vita ſolatium interrumpit, heu acerba Patrui, e vivis ſublati, recordatio! quae acerbitas ne mitigari quidem, nedum aboleri ex animis noſtris poteſt. Meminimus eloquentiſſimi hominis dicendi vim, ſacrarum rerum doctrinam, orationis ſuavitatem, orationis inquam flexanimae, ſive in revocandis a vitiis hominibus, ſive ad virtutem incitandis, meminimus; & quanta voluptate perfundebamur, cum e majoris Eccleſiae noſtrae ſuggeſtu ad animarum ſalutem ſtudioſiſſime dicentem audiremus, tanto nunc religioſiſſimi doctiſſimique viri adſpectu orbati moerore conficimur. Ereptus nobis eſt in medio glorioſae ſi-

bi, fructuoſae aliis vitae curriculo, poſtquam concionibus sacris Quadrageſimalibus Bononienſes in ſui admirationem non ſine magno chriſtianae virtutis fructu converterat. At quantis aerumnis confectus, quantis doloribus patientiſſime toleratis nobis ereptus fuerit, moeſtitia noſtra non patitur commemorare, niſi quod *acceptus erat Deo, ideo neceſſe fuit ut tentatio probaret illum*. Interim Candidatus noſter quanta habuerat virtutum exempla, quae a Patruo ſumeret! Hinc tam praeclaram domeſticam diſciplinam cum videam non magnopere miror, ſi hic magnam pietatem, morum probitatem, conſuetudinis ſuavitatem, modeſtiamque praeſefert.

Sentio me nec volentem eo delabi, unde elabi jam ab initio ſponte volueram, non tam veritus aut faſcinum, aut Adraſteam, ſuperborum vindicem, uti perperam verebantur veteres, ſed ne illius turpiſſimi vitii, adulationis inquam, ſuſpicionem injicerem, quod horreo pe-

jus bidentali. Praetergressus igitur merita per quae honorificentissime Candidatus Laurea donatus est, id solum illi pro choronide innuam, quantum decoris hoc sibi auspicatissimo die nactus sit quo Laureae insignibus exornatus simulque artis suae magister est renuntiatus. Neque enim recte judicantibus amisit dignitatem pristinam *Magistri* nomen, propterea quod ad homines illitteratos, vel ut summum, semidoctos non raro translatum est. Si ab ipsa origine Magistri nomen repetamus, principes ex omni ordine viros *Magistros* appellatos fuisse deprehendimus. Hinc *Magister Curiae*, *Magister Societatum*, *Collegiorum Magister*, *Magister Census*, *Magister Navium*, &c, ut omittam ceteros quibus hoc titulo donatis maximarum rerum cura incumbebat, *Magister Equitum*, quae apud Romanos secunda erat dignitas post Dictaturam: quin immo Dictator ipse *Magister Populi* dicebatur. Neque haec propterea flocci facias quod nimis alte repetita videantur

quasi cum Romano populo perierit tanti nominis honestas. Et nostris temporibus audimus *Magistrum Aulae Imperialis*, *Magistrum Admissionum* magnoque cum honore ad scholas transiit tantum nomen, unde *Magister sententiarum*, *Magister decretorum*, *Magister historiae scholasticae*, aliique Magistri maximi praeconio exultare, atque efferri merito potuerunt. Videat igitur quam dignitatem Candidatus noster adeptus sit, cum quinqueviri Litterarii verbis praeeunte spectatissimo Episcopali Vicario ipsum Magistrum in Arte Medica declararunt. Age igitur, egregie Adolescens, quod adhuc peregisti naviter opus, constanter urge, ut si modo te praestitisti dignum, quem aliis adolescentibus imitandum proponamus (libet enim unde profecta est, eo referre Orationem) ipse in posterum te dignum aliquando praestes, quem seniores quoque sequantur.